

Rezolutīvā daļa:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvas 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, 15. panta 3. un 6. punkts, lasot tos kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. un 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka katram lēmumam, kuru kompetentā iestāde pieņem par aizturēšanas turpināšanu, beidzoties trešās valsts valstspiederīgā sākotnējās aizturēšanas maksimālajam laikposmam, ir jābūt rakstveida akta formā un tajā ir jāietver faktiskie un tiesiskie iemesli šī lēmuma pamatojumam;
- 2) Direktīvas 2008/115 15. panta 3. un 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pārbaudei, kas jāveic tiesu iestādei, kas izskata pieteikumu par trešās valsts valstspiederīgā aizturēšanas pagarināšanu, ir jāļauj šai iestādei katrā atsevišķā gadījumā pēc būtības lemt par attiecīgā valstspiederīgā aizturēšanas pagarināšanu, par iespēju aizstāt aizturēšanu ar vājāku piespiedu pasākumu vai šī valstspiederīgā atbrīvošanu, turklāt minētajai iestādei ir pilnvaras pamatoties uz administratīvās iestādes, kas tajā vērsusies, sniegtajiem faktiem un pierādījumiem, kā arī uz faktiem, pierādījumiem un apsvērumiem, kas tai, iespējams, tiktu iesniegti šīs procedūras laikā;
- 3) Direktīvas 2008/115 15. panta 1. un 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir aplūkots pamatlietā, saskaņā ar kuru sākotnējo sešu mēnešu aizturēšanas laikposmu var pagarināt, pamatojoties tikai uz to, ka attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam nav personu apliecinošu dokumentu un ka tādējādi pastāv minētā valstspiederīgā bēgšanas iespējamība. Iesniedzējtiesai pašai ir katrā atsevišķā gadījumā jāizvērtē izskatāmās lietas faktiskie apstākļi, lai noteiktu, vai šim valstspiederīgajam var efektīvi piemērot vājāku piespiedu pasākumu un vai pastāv pēdējā minētā bēgšanas iespējamība;
- 4) Direktīvas 2008/115 15. panta 6. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka var uzskatīt, ka trešās valsts valstspiederīgais, kurš tādos apstākļos, kādi aplūkoti pamatlietā, nav saņēmis personu apliecinošu dokumentu, kas ļautu viņu izraidīt no attiecīgās dalībvalsts, pierāda "atsacīšanos sadarboties" šīs tiesību normas izpratnē tikai tad, ja, izvērtējot minētā valstspiederīgā uzvedību aizturēšanas periodā, izriet, ka viņš nav sadarbojies, lai īstenotu izraidīšanas procedūru, un ka ir iespējams, ka šīs uzvedības dēļ šī procedūra ieilgst, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai;
- 1) Direktīva 2008/115 ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij nevar noteikt pienākumu izsniegt atsevišķu uzturēšanās atļauju vai citu atļauju, ar kuru trešās valsts valstspiederīgajam, kuram nav personu apliecinošu dokumentu un kurš šādus dokumentus nav ieguvis savā izcelsmes valstī, tiek piešķirtas uzturēšanās tiesības, pēc tam, kad valsts tiesa šo valstspiederīgo ir atbrīvojusi, pamatojoties uz to, ka vairs nav pamatotu iemeslu izraidīšanai šīs direktīvas 15. panta 4. punkta izpratnē. Tomēr šai dalībvalstij šādā gadījumā minētajam valstspiederīgajam ir jāizsniedz rakstisks apstiprinājums par viņa situāciju.

(¹) OV C 159, 26.5.2014.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 30. septembrī iesniedza Sąd Rejonowy w Płocku (Polija) – Urszula Leśniak -Jaworska, Małgorzata Głuchowska-Szmulewicz/Prokuratura Okręgowa w Płocku

(Lieta C-520/13)

(2014/C 253/19)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Rejonowy w Płocku

Pamatlietas puses

Prasītājas: Urszula Leśniak-Jaworska, Małgorzata Głuchowska-Szmulewicz

Atbildētāja: Prokuraturze Okręgowej w Płocku

Ar 2014. gada 27. marta rīkojumu Tiesa ir nolēmusi, ka acīmredzami tās kompetencē nav atbildēt uz Sąd Rejonowy w Płocku uzdoto jautājumu.